

TAJNÉ DVEŘE

Starší žlutý taxík se zamlženými skly jel na klikaté rozblácené cestě vinoucí se někam pryč z města. Z nenadání auto prudce zabrzdí, až kola pronikavě zapískají. Otevřou se dveře a ze zadní sedačky seskočí malá světlovlasá holčička s červenou pláštěnkou a kapucí nasazenou tak, že jí téměř nebylo vidět do obličeje.

Poodejde a sehne se pro cosi barevného na zemi. Strčí to do kapsy a rychle, aby jí nestačilo natéct do bot, naskočí zpět do auta. Sedí tam jen ona a prošedivělý, ale na první pohled přátelský taxikář. „Máš ho?“ zeptal se řidič. Ona se jen ušklíbla a řekla: „Tenhle týden už třetí.“

Byl to putovní kamínek, děti tak říkají pomalovaným oblázkům, které leží na okrajích cest. Když takový kamínek najdete, vezměte si ho do ruky a jen ho poponeste zase o kus dál. Možná se to někomu zdá zvláštní, ale zkuste to. Namalujte si vlastní kamínek, vyzdobte něčím, co máte rádi, co vám vždy udělá radost. Pak ten kamínek někde položte a při dalších procházkách koukejte kolem sebe. A když pak třeba náhodou objevíte svůj kamínek na druhé straně města, máte obrovskou radost, někdo si ho všiml. Někomu stálo zato ho zvednout a prohlédnout si ho, možná se pousmál a možná si i dokonce vzpomněl na milou, ale dávno zapomenutou příhodu, vzpomínku. Někoho jste aspoň na chvíli potěšili a to není málo. Mnoho lidí se v návalu starostí jen trápí a už se ani neumí radovat z maličkostí.

„Už tam budem,“ ozvalo se z předního sedadla a na dětské tváři se objevil úsměv. Taxík zahrnul z hlavní silnice, přejel most a ocitl se před domem, na kterém se podepsal zub času nebo celá čelist času. Společně vystoupili z auta, vyndali věci z kufru a chvíli se rozhlíželi. Dům měl velká dřevěná okna, na některých visely polorozpadlé okenice. Většina zdí byla obrostlá břečťanem. Tam, kde břečťan chyběl, vykukoval zbytek omítky. Většina byla vydrolená, na zemi to vypadalo jako na pískovišti. S velkou fantazií se dalo odhadnout, kde kdysi byly záhony, kde trávník a kde pravděpodobně udržované keře a stromy. Dnes to byla zelená neupravená džungle. Výjimku tvořila cestička vedoucí ke dveřím, ta se zdála udržovaná.

S kufrů v rukách se vydali k domu, po chvíli hledání dokonce našli i zvonek. „Bzzzz, bzzzz“. Zvonek drnčel tak nahlas, že to bylo slyšet i venku před domem. Po chvíli se dveře otevřely a z nich vyšly dvě osoby, muž a žena, s křečovitým úsměvem na tváři. „Už jsme byli netrpěliví, ty musíš být naše neteř Káťa. Já jsem tvůj strýc Robert a tohle je tvoje teta Jana Müllerová.“ Katka se trochu lekla, když spatřila dvě postavy oblečené ve starých svetrech. Ale byla ráda, že konečně vidí někoho, koho zná, ačkoli jen z vyprávění. Taxikář jim ještě pomohl s Katčiny kufrů. Trochu nedůvěřivě si prohlédl Müllerovy a pomalu odešel k autu a odjel.

Paní Müllerová vzala Kát'u kolem ramen a vedla ji domů. Po vstupu do domu Katku praštila do nosu pach nebo spíš smrad. Byl to odér starého dřeva, který se mísil s vůní sušící se cibule. Katka ale byla slušně vychovaná, tak tento nezvyklý zápach nekomentovala. Müllerovi zavedli Katku do 1. patra, kde jí připravili pokoj. Nebyl ani tak malý jako neútulný, byla tam postel, velká almara, psací stůl s židlí a okno, kterým pronikalo aspoň trochu příjemné světlo. Než si Katka vybalila své věci, začalo se smrákat. Paní Müllerová zavolala na Katku, že je čas večeře. Seběhla po schodech do jídelny a začala se vypyávat, jestli nevědí,

kdy se její rodiče vrátí ze služební cesty. „Přece říkali, že budou pryč jen pár dní a už jsou to tři týdny! Navíc babičku dnes ráno odvezla sanitka, a proto vám pan policista volal, jestli tady můžu chvíli zůstat.“

„Měli jsme jiné plány, ale když pan policista tolik naléhal, tak jsme nakonec svolili, že tady můžeš chvíli zůstat, alespoň než se babička uzdraví. A co se týká tvých rodičů, tak se jim to tam líbí natolik, že si pobyt prodloužili. Nemusíš mít o ně strach.“ To Katku uklidnilo a s chutí se pustila do boloňských špaget, které pomalu stydly. Poté oznámila, že je unavená a půjde si lehnout. Zvedla se a odchází do svého pokoje. Přitom spatřila povědomý předmět. Na policiče vedle starých hodin ležel kamínek, který dávala rodičům, aby ho nechali na pracovní cestě v Rakousku. „Vy jste potkali moje rodiče? Tenhle kamínek jsem jim dávala den předtím, než odletěli.“

Müllerovi se na sebe nervózně podívali. „To musí být náhoda, ten nám tu leží už pár měsíců,“ řekl Müller klidným hlasem. Katce to přišlo zvláštní, vždyť ten kamínek vypadal úplně stejně. Nedala na sobě nic znát a pomalu odcházela. Teta Müllerová za ní spěchala, že jí ještě ukáže, kde je koupelna. Cestou míjely výrazně modernější kovové dveře. Teta si všimla, že se chce na něco zeptat. Tak ji předběhla a řekla jí: „Za nimi je hluboký sklep. Vyhýbej se jim a na nic se neptej.“ Katka se doma ve sklepě bála, proto bez dalších dotazů vyběhla do pokoje, zhasla světla a šla si lehnout. Netrvalo to dlouho a usnula, však byla pekelně unavená.

Uprostřed noci ji vyděsila velká rána. Přemýšlela, co jí ten zvuk připomíná. Nakonec usoudila, že by to mohl být zvuk těch kovových dveří vedoucích do sklepa, která jí dnes ukazovala paní Müllerová. Proč by někdo chodil takhle pozdě do sklepa, honilo se jí v hlavě. Z ničeho nic na ni padl strašný stesk. Vždyť už neviděla svoje rodiče tři týdny. Tak dlouho bez nich ještě nikdy nebyla. Bylo ji smutno, začala si představovat, že tu jsou rodiče s ní. Její mysl přesvědčila její smysly natolik, že slyšela vycházet hlasy rodičů z pod postele. Uklidněná se zaposlouchala do těchto známých hlasů a oči se jí začaly klížit. V tom se ozvala další rána jako z děla, někdo opět zavřel ty kovové dveře. Katku to vylekalo. Byla ale natolik unavená, že již nedokázala přemýšlet. Jen si přitiskla polštář k uším a usnula.

Když se Katka vzbudila, slunce se tyčilo už hodně vysoko nad obzorem. Vylezla z postele a převlékla se do připravených věcí, které měla na židli. Vešla do kuchyně, kde měla připravenou snídani. „Krásné ráno“, řekla paní Müllerová s úsměvem. „Hezké ráno“, odpověděla Katka. Na stole byly čerstvě upečené meruňkové buchtý a hrníček čaje. Katka si sedla a při prvním soustu si uvědomila, jaký má hlad. A tak spořádala čtyři buchtý. Pak jí paní Müllerová oznámila, že s ní zajede do města něco vyřídit a nakoupit potřebné věci. Byly pryč asi dvě hodiny, pak uvařily společně oběd a mezitím se vrátil pan Müller z práce. Vešel do domu, pozdravil a okamžitě se zavřel do své pracovny. Tam Katka nesměla, to se dozvěděla hned při první snídani. Podobně probíhaly i další dny. Do školy nechodila, byly prázdniny. Odpoledne si buď četla, nebo prozkoumávala zarostlou zahradu. Občas se šli všichni projít k lesu a zpět. Čím víc prolézala tu zarostlou džungli, tím méně jí to připadalo tajemné. Postupně se začala trochu nudit a také získávala odvalu nakukovat

i do zakázaných místností. Díky své zvědavosti tedy zjistila, že pan Müller má na stole v pracovně pět počítačů, které jsou neustále zapnuté. Katku zajímalo, co tam dělá, ale nenašla dost odvahy se zeptat. Občas si Müllerovi zapnuli televizi, koukali na nějaký seriál, který Katka neznala. Tak si vzala knížku a šla si jako většinu večerů číst do svého pokoje. Řádky ji pomalu uspávaly, víčka jí padala, až usnula úplně.

Když Katka otevřela oči, byla ještě tma. Tentokrát ji nevzbudily rány kovových dveří, to bylo časté buzení. Tentokrát se potřebovala vyčůrat, tak potichu došla na záchod. Když se chtěla vrátit do pokoje, zaslechla kroky, které se přibližovaly. Vklouzla zpět na záchod, potichu přivřela dveře a nastražila uši. „Bum,“ rána jako z děla, opět ty kovové dveře, ale teď k nim byla blíž a rána byla tak silná, že Katka úplně nadskočila a slyšela, jak ji mohutně tluče srdce. Věděla, že bude následovat další rána, až bude někdo vycházet, ale že to chvíli trvá. Tak se rozhodla potichu proklouznout do svého pokoje. Když šla kolem dveří, najednou uslyšela povědomé hlasy jako tu první noc. Co se tu děje? Že by přijeli naši? Co by ale dělali ve sklepě? Nerozuměla tomu, ty hlasy bylo slyšet docela jasně. Ztuhla, zatajila dech, slyšela přibližující se kroky. Honem vklouzla zpět na záchod a přitiskla ucho na dveře. Po chvíli opět, bum, dveře se zavřely. Protože tentokrát byla blízko, slyšela, jak někdo dveře zamyká. Katce se opět sevřelo hrdlo, nohy zkameněly. Kroky se vzdalují, Katka stále poslouchá zvuky, aby odhadla, kdy bude bezpečný návrat. Zaslechla další slabé vrznutí, takhle vržou dveře od pracovny. Pak se konečně rozhostilo úplné ticho.

Katka se po chvíli doplížila do svého pokoje. Když ležela v posteli, řekla si, že na to musí přijít, bude si všímat víc detailů, komunikace mezi Müllerovými. Děje se tu něco divného. Hlasy, které slyšela, probudily zvědavost a obrovskou touhu po rodičích. Ta převládla. Strach, který měla, byl aspoň na tuto chvíli potlačen. Najednou se posadila. Ne, nebude čekat, zjistí to hned! Potichu došla do pracovny, ta zavřená nebyla. Klíče našla docela rychle, visely na hřebíčku hned vedle dveří. Místnost totiž osvětlovalo pět monitorů. To jí přišlo divné, až když držela klíče v ruce. Jak to, že svítí? Doma jí počítač přechází do klidového režimu a obrazovka je černá. Šla k nim. Na prvním monitoru byla zahrada, na druhém vchod, na třetím její prázdná postel, na čtvrtém chodba. Srdce jí buší, v hlavě hučí, že ani nemůže myslet. Vyděšeně kouká na pátý monitor, na něm jsou dvě zkroucená těla na nějaké dece. To přece nemůže být pravda, to nemůže být pravda! Chce se jí křičet. Naštěstí je hrdlo tak sevřené, že navenek je stále hrobové ticho.

Ano, leželi tam Katčini rodiče. Katka se rozhodla rodiče osvobodit. Pevně sevřela klíče, které už držela v ruce. Potichu proklouzla na chodbu a honem ke dveřím. Naštěstí byly na svazku jen tři klíče, ten správný našla rychle. Bohužel se při otevírání ozvala známá rána. Bylo více než jasné, že se Müllerovi vzbudí. Možná právě proto ty dveře špatně dovíraly. Taková pojistka v případě Katčiny zvědavosti, hned se to prozradilo. Katka na nic nečekala, seběhla po schodech a narazila na mříž. Rodiče byli velmi překvapeni, ale i vyděšeni, že ji vidí. Rychle ji přes mříže objali, dali pusy a zašeptali: „Na nic se neptej, rychle a tiše zmiz!“ Katka se chtěla zeptat na mnoho věcí,

rodiče jen kroutili hlavou a šeptali: „Utíkej, utíkej.“ Katka se tedy otočila k odchodu, ale víc už nestihla. Oslnilo je silné světlo. Na schodech stáli Müllerovi a mračili se. Teta třesoucím se hlasem zašeptala: „Škoda že to takhle dopadlo, Katku jsme si oblíbili, časem by její přítomnost mohla zmírnit staré křivdy. Teď je vše ztracené. Je nám to líto, ale zůstanete tu všichni tři už navždy. Vaše babička v nemocnici zemřela a tak již neexistuje nikdo, kdo by nás znal.“

Ozvala se známá rána, tajné dveře se zavřely a pravděpodobně se už neotevrou. Každý příběh nemusí končit dobře a tenhle je jeden z nich. Kdo chce, může si svůj dobrý konec vymyslet.

Jakub Verner